

ního úřednictva státního i soudcovstva. Jsme přesvědčeni, že na schůzi bylo jistě dosti vážných mužů, již s výroky tak nerozvážnými, nebezpečnými a stavu soudcovského nedůstojnými jistě nesouhlasili. Ku podivu, že však nenašel se nikdo, kdo by se byl proti takovýmto názorům mužně ozval. Je hluchou frází, mluvit o tom, jemuž dává stát do rukou výkon spravedlnosti, jako o »vydědění«, je nesvědomitě mluvit o tom, že není jiného prostředku k uplatnění požadavků soudcovských než stávky, a je v ústech toho, jenž rozhodovati má o rozporech vzniklých mezi spoluobčany jeho, nepochopitelné tvrditi, že stávka je prostředkem k uplatnění »spravedlivého názoru«. Jak divně se to vyjímá: příslušník stavu, jehož *raison d'être* spočívá na vyloučení svémoci, prohlašuje svémoc za prostředek k uplatnění »spravedlivého názoru«! A je-li pravda, že tyto názory našly hlučnou pochvalu, pak je to zjev hluboce zarmucující.

Na konec ještě krátkou poznámku. Týž řečník prohlásil, že v naší justiční správě »duch vídeňský panuje dále«. Nemáme příčiny bráti justiční správu v ochranu. Ale tolik je jisto: vůči vídeňské justiční správě nebyvala pronášena tak silná slova a kdyby, nevím, jestli by vídeňská správa byla názory podobné klidně přijala. A ještě něco: v Německu nejsou celkové poměry nijak utěšené, státní úřednictvo má tam rovněž svoje velké bolesti a stesky. Ale doporučuji našim lidem, aby si přečetli, jak tam soudcové pohlízejí na otázku přípustnosti stávky úřednictva státního. Najdou to v časopise soudcovském (D. Richter-Ztg., 1919, str. 334, 363) i v D. Juristen-Ztg., 1919, str. 785. Mimo úvahu zůstává zde otázka stávky úřednictva státního ve případech, kde vlády zmocnil by se teror davů; neboť na takovouto stávku se výrok hořejší nevztahoval.

Rebus. Ve »Sbírce zákonů a nařízení státu československého« částce CXXXVII. r. 1919 čteme tuto větu: »Pro kandidáty advokacie, ať byli zapsáni do seznamu kandidátů nastupující službu vojenskou nebo teprve vystoupivše z ní, tu však jen, když do roka po vykonání právnických studií nastoupili vojenskou službu a alespoň do roka po tom, kdy z ní vystoupí, vstoupí do praxe, platí tato ustanovení: ...« Nastupující ... vystoupivše ... nastoupili ... vystoupí ... vstoupí ...

Útěk ze služby státní: Dodatkem k stejnojmennému článku v posledním čísle dovoluji si poukázat k dalším příčinám:

Dne 23. července 1919 vydán byl zákon o započítání válečných let státním zaměstnancům a v § 4 tohoto zákona ustanoveno, že připočtení válečných let vztahuje se i na